

Jesús Sánchez Adalid *Więzień*

Powieść historyczno-awanturyczna przeżywa dziś renesans zainteresowania wśród czytelników. Zwłaszcza literatura hiszpańska tego rodzaju zyskała rozgłos w całej Europie. Bardzo popularny w swojej ojczyźnie (kilkaset tysięcy sprzedanych egzemplarzy), a niezbyt jeszcze znany poza granicami Hiszpanii jest **Jesús Sánchez Adalid**, gruntownie wykształcony i znakomicie rozumiejący realia średniowiecznej i renesansowej Europy.

Niezwykle barwne charaktery bohaterów i pełne duchowych wrażeń podróże jakich oni się podejmują, sprawiają, iż Jesús Sánchez Adalid ma wielu czytelników, a jego prace zostały przetłumaczone na kilka języków. Jego powieści *La luz de Oriente*, *El mozárabe*, *Félix de Lusitania* i *La tierra sin mal*, *El cautivo* i *La sublime puerta* zostały entuzjastycznie przyjęte zarówno przez krytykę, jak i publiczność. W 2007 r., powieść *El alma de la ciudad sin* zdobyła hiszpańską nagrodę im. Fernando Lara.

Pierwszą część sagi osnutej na tle losów Luisa Monroya de Villalobos jest *Więzień*, powieść w przekładzie Magdaleny Adamczyk. Jest to powieść fikcyjna, ale jej losy zostały osnute wokół wypadków, które zaistniały naprawdę. Luis Monroy de Villalobos – młody szlachcic, rycerz idealista, wychowany na powieściach rycerskich pragnie zostać przyjęty na służbę króla Filipa II. Zobowiązany testamentem ojca zostaje paziem w legendarnym, langwedockim, zamku w Belvis, aby później móc być mianowanym na rycerza. Jego marzenia realizują się gdy zostaje przyjęty na służbę we flocie królewskiej oraz udaje się na swoją pierwszą wyprawę do Gelves. Niestety wojska Filipa II ponoszą druzgocącą klęskę a sam Monroy dostaje się do niewoli Saracenów. Adalid z niezwykłą precyzją odtwarza jego losy, szczegóły życia codziennego epoki, rekonstruuje bitwy i potyczki oraz prezentuje oryginalne spojrzenie na epokę Karola V i Filipa II – najciekawszą epokę w dziejach Hiszpanii, która zainspirowała Cervantesa do napisania *Przygód Don Quichota*.

Charakterystyczne cechy epoki: tak wyjątkowa muzyka, obyczaje, szesnastowieczne ideały, kultura rycerska...- stanowiły doskonałe komponenty, pozwalające stworzyć bohatera łączącego w sobie całą rzeczywistość tego chyba najciekawszego okresu w historii Hiszpanii.

Genialne postacie, takie jak don de Sande, zdolny do tego, by w wieku siedemdziesięciu jeden lat wyruszyć na wyczerpującą kampanię, pozwalały odkryć najintymniejszą istotę tej rozgorączkowanej Hiszpanii, szaleńczo pożądatej chwały, przepelnionej rycerskimi ideałami oraz mistyczna i religijna koncepcją egzystencji.

Przed oczami Luisa Marii Monroya roztacza się świat pełen dziwnych odcieni i uczuć; nadzieje społeczeństwa walczącego pomiędzy chwałą i schyłkiem, trwaniem a ewolucją, namiętnym działaniem a zniechęceniem, przywiązaniem do życia a śmiercią... Jest to w sumie schyłek średniowiecznego świata, już umierającego oraz narodziny nowej rzeczywistości, której tamta Hiszpania jeszcze nie zaakceptowała.

W przygotowaniu ***Brama wezyra***, druga część niezwykłych przygód Luisa Maria Monroya. Tym razem zostaje on uwięziony przez Saracenów, dzięki swoim talentom muzycznym i poetyckim udaje mu się uniknąć śmierci. Jako niewolnik gubernatora, wyjeżdża do Stambułu. Właśnie w stolicy Ottomańskiego Imperium, zostaje muzułmaninem i rozpoczyna podwójne życie jako szpieg w służbie króla Hiszpanii. Jego konspiracyjna działalność okaże się mieć znaczące skutki dla późniejszego zwycięstwa chrześcijańskiej floty na Morzu Śródziemnym nad Turkami. Pod trzymającą w napięciu fabułą odnajdziemy bogate opisy życia i kultury tureckiej, oraz liczne odniesienia do mistycznej poezji sufickiej, opowieści o życiu pojmanych w jasyr, którzy przeszli na islam.

Rycerz z zakonu Alcantara to kolejna odsłona sagi Monroy. Rok 1568 zapisał się w historii jako najtragiczniejszy, za rządów Filipa II, króla Hiszpanii. Jego syn, książę Karol, zmarł w czerwcu, niedługo po nim zaś jego żona Izabela de Valois. We Flandrii narastał konflikt, Turcy zagrażają państwu śródziemnomorskim a Maurowie wzniesają powstanie w Grenadzie. Wydawało się, że rozpad państwa jest nieunikniony. Król jednak nie dając się złamać przeciwnościom losu, postanawia rozesłać po kraju zaufanych ludzi oraz stworzyć sprawną siatkę szpiegowską. Wkrótce okazuje się, że jego największy wróg – Turcy Ottomańscy posiadają równie przebiegłych i skutecznych informatorów. Jedynym osobom, którym król może teraz zaufać to dwaj rycerzy należący do Zakonu Alcantara i do Zakonu Kawalerów Maltańskich – Luis María Monroy i Juan Barelli. Zostaje im powierzona niebezpieczna misja na Wschodzie. Ich podróż wiedzie poprzez Wenecję, Sycylię aż do tajemniczego Istanbuhu, i będzie obfitować w liczne przygody oraz niebezpieczeństwa. Czeka na nich również zaskakujące zakończenie. Adalid po raz kolejny udowadnia, iż jest mistrzem trzymających w napięciu powieści opiewających miłość, odwagę i honor rycerski.